

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 921/2024
18.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Уроша Станојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К.бр.68/23 од 03.04.2024.године и Вишег суда у Зајечару Кж1 бр.69/24 од 08.04.2025.године, у седници већа одржаној дана 18.09.2025.године, донео је:

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Уроша Станојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К.бр.68/23 од 03.04.2024.године и Вишег суда у Зајечару Кж1 бр.69/24 од 08.04.2025.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу К.бр.68/23 од 03.04.2024.године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и на име трошкова поступка износ од 4.629,63 динара, да малолетном оштећеном ББ на име трошкова поступка плати износ од 174.375,00 динара и да ОЈТ у Зајечару на име трошкова поступка плати износ од 14.506,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 бр.69/24 од 08.04.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Уроша Станојевића и потврђена пресуда Основног суда у Књажевцу К.бр.68/23 од 03.04.2024.године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Урош Станојевић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 3) и 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и установи повреду закона или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен и да нема законом прописани садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети ако је правоснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу, повређена одредба кривичног поступка и то прописане чланом 485. став 4. ЗКП или ако је на чињенично стање утврђено у правоснажној одлуци погрешно примењен закон. Право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости због повреде ЗКП је ограничено таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 485. став 4. ЗКП) те се захтев може поднети због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, односно да је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, наводима да суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности на страни окривљеног, нарочито чињеницу да је окривљени породичан човек, самохрани отац малолетног детета, који издржава и мајку са којом живи у заједничком домаћинству, те да није осуђиван због истоврсних дела, а да је од последње осуде протекло девет година, а са друге стране да је престрого ценио отежавајућу околност, да је окривљени осуђивано лице. Имајући наведено у виду, по оцени браниоца, суд је могао окривљеном да изрекне и блажу казну, те да истом изрекне условну осуду или казну затвора коју би окривљени издржавао у просторијама у којима станује, као и да је могао да му сходно члану 56. и 57. КЗ ублажи казну затвора до тридесет дана. На овај начин бранилац окривљеног суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, јер је суд у два наврата на главним претресима одбио предлог одбране да се као сведок испита малолетна ВВ, без образлагања разлога одбијања, чиме је повређена одредба члана 395. став 4. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да се нижестепене пресуде побијају због повреде закона из члана 395. став 4., 438. став 2. тачка 3) и 441. став 1. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости окривљеног АА, адвоката Уроша Станојевића, у овом делу, оценио недозвољеним.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног истиче повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, у образложењу захтева бранилац не конкретизује у чему се повреда закона састоји, односно не наводи на којим доказима се побијане пресуде заснивају, а на којима се по одредбама закона не могу заснивати, нити због чега исте сматра незаконитима. Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овог суда, подразумева не само формално опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. С тога је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Уроша Станојевића, у овом делу, нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

С тога је Врховни суд са изнетих разлога, а на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци овога решења.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић